

καὶ τῶν στεναγμῶν μου, θὰ μὲ ἐκδικήσῃ !
— Δὲν φοβοῦμαι πλέον τὴν ἀνθρώπινον ὀργήν· ὅσον ἀφορᾷ τοὺς θεοὺς, θὰ ἦναι εὐνοϊκοὶ πρὸς ἡμᾶς, καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι δι' ἐμὲ ὑπέρτατον ἀγαθόν, διότι ἐπὶ πρῶτον νὰ τὸν λάβω διὰ τὴν 'Αἰδᾶν· πόσον γλυκὺ θὰ ἦναι ὅταν τὴν ὑστάτην ἐκφέρων πνοὴν θὰ ψιθυρίσωσι τὰ χεῖλη μου τὸ ὄνομα ἐκείνης.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνεκάθησεν· ἔχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν προέφερε πλέον λέξιν. Ἡ 'Αμνερὶς ἐπεχείρει νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὸν ὅτε μὲν δι' ἐρωτικῶν φράσεων, ὅτε δὲ δι' ἀπειλῶν, ἀλλ' εἰς μάτην ! ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ τῆς εἰρκτῆς με καρδίαν σπαρασσομένην ὑπὸ τῶν τρομεροτέρων βασάνων.

Σ'

Αἱ πανηγύρεις τοῦ Βουβάστου εἶχον τελειώσει· καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Τριάκοντα δὲν ἐβράδυνε νὰ συναθροισθῇ. Συνέκειτο ἐκ τῶν τριῶν ἐνδοξοτέρων ἱερέων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ράμφιος.

Ὁ Ραδαμές περιστοιχούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν ὠδηγήθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἄνευ ἀλαζονίας, ἴδιον τῶν μεγάλων ψυχῶν, ἀλλὰ μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ μὲ ἀνυψωμένην ὀφρύν.

Οἱ ἱερεῖς, ἐπικαλεσάμενοι τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν ἵνα ἡ δικαιοσύνη φωτίσῃ τὸ πνεῦμά των καὶ ὁ νόμος ἐφαρμοσθῇ ἐν πληρῇ δικαιοσύνῃ, ἐκάθησαν εἰς τὰ ἐδωλῖά των. Ὁ Ράμφιος τότε προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὑποδίκου καὶ

— Ραδαμές, τῷ εἶπε μὲ ὕψος ἐπιτακτικόν, γνωρίζεις πόσον τρομερὰ εἶναι ἡ ἀποδομένη σοι πράξις... Ἀπεκάλυψας εἰς τὸν ξένον τὰ μυστήρια τῆς πατρίδος καὶ ἐζήτησας νὰ φύγῃς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου... Δύνασαι νὰ ὑπερασπίσῃς... Ἡμεῖς δικασταὶ εὐθύνικοι καὶ εὐμενεῖς, ὑπερασπίσθητι ἑαυτὸν μὲ λέξεις αἰτινες δύνανται νὰ ἐξαλείψωσι τὴν κατηγορίαν τῆς ἐσχάτης προδοσίας.

— Ράμφιος, οὐδεμία φωνὴ ὑπερασπίσεως θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, καθότι δὲν εἶμαι ἔνοχος.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπεκάλυψας εἰς τὸν αἰθίοπα βασιλεῖα ὅτι τὰ πεδία τῆς Ναπάτης θὰ καταληφθῶσιν ἐκ τῶν ἡμετέρων μέχρις αὔριον ;... Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη θὰ ἐπέφερε βλάβην εἰς τὴν πατρίδα.

— Ἐὰν ἡ λέξις ἦτο ἀσύνετος, ἡ καρδία μου δὲν ἔλειψε οὐδὲ στιγμὴν νὰ τρέφῃ τὰ καθήκοντα ἐκεῖνα ἅτινα ὀφείλω ὡς πᾶς πολίτης εἰς τὴν πατρίδα... Δὲν θὰ ἐπέτρεπον ποτὲ διὰ τῆς προδοσίας καὶ ἀπροόπτου προσβολῆς νὰ εἰσβάλωσι κατὰ τῶν Αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων εἶμαι ἐραστῆς τοῦ τακτικοῦ πολέμου, οὐχὶ τοῦ ἀτάκτου... Τοῦτο ἀπέδειξαν καθαρῶς ὅταν ὠδήγησα τὸν στρατὸν κατὰ τῶν Αἰγυπτίων.

— Ὁμολογεῖς, Ραδαμές, ὅτι ὑπῆρξας ἀσύνετος. Πρέπει νὰ γνωρίζῃς πόσον ἰσχύει ἡ ἀσυνεία τοῦ ἀρχηγοῦ ἐν ὥρᾳ πολέμου· εἶναι ἀμάρτημα τὸ ὁποῖον καλύπτει πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν αὐτοῦ, καθότι ὁ ἐχθρὸς, ὅστις τοιαύτας περιμένει περιστάσεις, τὰς μεταχει-

ρίζεται πρὸς ὄφελός του. Πῶς ἠδύνασο νὰ ἐμποδίσῃς τὸν βασιλεῖα Ἀμόν· Ἀσσάρ νὰ κινήσῃ τὰ στρατεύματά του κρυφίως καὶ ἐσπευσμένως προχωρῶν διὰ τῶν πεδίων τῆς Ναπάτης νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν ἀδελφῶν σου ;... Ἀπάντησον !...

Ὁ Ραδαμές δὲν ἀπήντησεν, ὁ Ράμφιος περιέμεινεν ὀλίγον καὶ ἐπανέλαθε :

— Ἀπάντησον καὶ ὑπερασπίσθητι.

— Δὲν θὰ ἀπαντήσω ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθην νὰ προδόσω τὴν πατρίδα καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. Ἐὰν καὶ μετὰ τοῦτο μὲ κηρύξετε ἔνοχον καταδικάσατέ με, θέλω ὑποκύβει εἰς τὴν ἀπόφασίν σας.

— Δὲν θέλεις νὰ ὑπερασπίσθῃς ;

— Δὲν θὰ ἐπαναλάβω ἄλλας λέξεις, ἡ ἀνθρώπινος δικαιοσύνη ἄς πράξῃ τὸ καθήκον της. Οἱ θεοὶ μόνον θὰ δυνηθῶσι νὰ κρίνωσιν ἂν δικαίως κατεδικάσθην.

Ἐνῶ ὁ Ραδαμές εὐρίσκετο ὑπὸ ἐξέτασιν, ἡ Ἀμνερὶς ἔστατο παρὰ τῇ θύρᾳ τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου βεθυθισμένη εἰς τρομερὰν ἀγωνίαν. Ἐπανελάμβανε τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς καρδίας της, ἰδέετο τοῖς θεοῖς ὅπως ἡ ἀπόφασις τῶν Τριάκοντα ἐκδοθῇ ὑπὲρ τοῦ νέου ὃν αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε ρίψει εἰς τὰς χεῖράς των, κατηράτο τὴν ἀσύνετον ζηλοτυπίαν της, ἥτις διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ραδαμέος θὰ ἐβύθιζε τὴν καρδίαν της εἰς αἰώνιον πένθος.

— Θεοί, ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτὴν ἡ τάλαινα Ἀμνερὶς, λάβετε ὀκτον δι' ἐμὲ ! Εἶναι ἀθῶος, σώσατέ τον... Ἐστὲ πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκοί· τρομερὰ, ἀπελπισ εἶναι ἡ θλίψις ἥτις μὲ καταλαμβάνει ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ θανάτου του.

Βαθυτάτῃ σιγῇ ἐπεκράτησεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Ραδαμέος. Οἱ δικασταὶ συνεσκέπτοντο ἵνα ἐκδώσωσι τὴν ἀπόφασιν τὴν μέλλουσαν νὰ ἀθώωσῃ ἢ καταδικάσῃ τὸν ὑπόδικον. Ὁ Ραδαμέος ἀτάραχος περιέμενε τὴν ἀπόφασιν, ὃχι ὅμως καὶ ἡ Ἀμνερὶς ἥτις, ἐννοήσασα ὅτι ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμὴ διὰ τὸν ὑπόδικον, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ καί, ἀνοίξασα τὴν θύραν, ἀδιαφοροῦσα διὰ τοὺς φύλακας εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθυσαν καὶ ἐπορεύετο νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ράμφιος.

Καρδία ἐρῶσα οὐδέποτε ἀπεκατέστησε νεάνιδα εὐγλωττοτέραν ὅπως σώσῃ ἐραστὴν, θυγάτηρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἱερατικῆς φυλῆς, ἠθικῶς παντοδυνάμου εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον εἶχε πρὸς στιγμὴν ἀποφασίσει νὰ ἱκετεύσῃ ἐρεῖδομένη ἐπὶ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ ὃν πρὸς αὐτὴν ἔτρεφον. Αἱ παρακλήσεις της περιστρέφοντο ὅπως συγκινήσῃ τὰς καρδίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα ἢ θὰ ἐσκέπτετο ν' ἀντεῖπῃ εἰς τοὺς ἱερεῖς· εἶδομεν ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἦτο τὸ πᾶν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πράξις τοῦ βίου, πρὸς ἣν νὰ μὴ εἰσεχωρεῖ ἡ θρησκεία. Ἀρκεῖ ἐνταῦθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐὰν εἰς ἡμᾶς φαίνονται πολλὰ τὰ ἐπὶ τὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα, οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ὅχι ὀλιγώτερον τῶν τεσσαράκοντα δύο ! Ἡ Ἀμνερὶς κατῴρθωσε σχεδὸν νὰ μαλλάζῃ τὴν καρδίαν τῶν ἱερέων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ράμφιος, ὅταν εἰς ἐξ αὐτῶν εἰσῆλθε δρομαίως

εἰς τὴν αἴθυσαν καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν εἶπε :

— Εἶμαι ἄγγελος, ὦ Ράμφιος, μεγάλου πένθους διὰ τὴν Αἴγυπτον· ὁ θεὸς Ἀπις ἀπέθανεν !

Ὁ Ράμφιος καὶ οἱ λοιποὶ ἱερεῖς ἡγέρθησαν ἐντρομοὶ καὶ :

— Ἀπέθανεν ὁ Ἀπις ! ἐκ συμφώνου ἀνέκραξαν, μεγάλη ἡ δυστυχία διὰ τὴν πατρίδα μας !

— Τοῦτο εἶναι, εἶπεν ὁ Ράμφιος, ἴδιον γινώρισμα, ὅτι οἱ θεοὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀπιος ἐκ τοῦ θρόνου τῆς αἰωνιότητος, θέλουσι νὰ δεῖξωσιν ὅτι αὐστηρὰ ὀφείλει νὰ ἦναι ἡ κρίσις μας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν συνήχθημεν. Ἀμνερὶς, ἐπιστρέψατε παρὰ τῷ πατρὶ σας, ἀφήσατε ἐλευθέραν τὴν δικαιοσύνην, Ἀμνερὶς, ὑπακούσατε... τὸ ἐπιβάλλω !

Ἡ Φαραωνὶς ἡγέρθη εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ράμφιος· τεθορυβηθεῖσα καὶ αὕτη ὡς ἐκ τῆς ἀγγελίας τοῦ θανάτου τοῦ Ἀπιος, δὲν ἐτόλμησε νὰ προφέρῃ πλέον λέξιν, ἐστρεψε μόνον τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ραδαμέος, εἰς ὃν ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ θλίψις καὶ ἐξῆλθε τοῦ μέρους ἐκεῖνου μὲ βῆμα, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν ταραχὴν της. Μόλις ἀπεμακρύνθη ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ, τὸ δικαστήριον ἐξέδοτο τὴν ἀπόφασιν του. Ὁ Ραδαμέος κατεδικάζετο νὰ ταφῇ ζῶν εἰς τι ὑπόγειον τοῦ μεγάλου τῶν Θεῶν ναοῦ.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος.

[Τέλος]

» Μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὅπως δὴποτε θὰ σὰς κτυπήσω.

» Ἐὰν ἔχητε γυναῖκα ἐν τῷ πλοίῳ μακρυνάτέ τας, ὁ κοιμιστὴς τῆς παρούσης θὰ σὰς βοηθήσῃ.

Ἡμεῖς ἔχομεν μίαν καὶ εὐρίσκεται ἤδη ἐν ἀσφαλείᾳ.

» Ὑποσημειοῦμαι εὐσεβάστως.

» Ὁ πρόθυμος τῶν διαταγῶν σας δοῦλος.

Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί.

Οἱ δύο ναῦται παρετήρησαν ἀλλήλους, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν τὴν παράδοξον ταύτην διακήρυξιν.

— Ὡς βλέπετε, κύριοι, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ βαρόνος, εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ κτυπηθῶμεν. Ἐν τούτοις εἶμεθα εἰς καλλιτέραν ἐκείνων θέσιν, διότι εὐρισκόμεθα ἐν νομίμῳ ἀμύνῃ. Τί λέγετε ;

— Ἐ ! ὅτι θέλετε, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ· ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σας ;

— Νὰ δεχθῶμεν τὸν ἀγῶνα. Ἄλλως τε οὐδὲν θὰ κερδίσωμεν ἀρνυόμενοι, διότι φαίνεται, ὅτι τὸ πλοῖον τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι ταχύτερον τοῦ ἰδικῷ μας.

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε βαρόνε.
— Τὸ πλήρωμα ;
— Ἐγγυῶμαι δι' αὐτούς, εἶναι γενναῖοι ἄνδρες, διάβολ ...

— Οἱ λὰ Βιλλωδαὶ αὐτοὶ ἔχουν δίκαιον, εἶμαι ἄρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ διαθέσω καὶ στόλον, δυστυχῶς μὲ εἰδοποίησαν ἄργα. Ἐν τούτοις, ἐὰν νικήσωμεν, ἕκαστος τῶν ναυτῶν μας θὰ λάβῃ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων. Σεῖς δὲ ἐν ἑκατομύριον ἕκαστος.

Καὶ ὠμίλει ἡσύχως, ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ γραφεῖ του !

— Εἴμεθα σύμφωνοι ;

Ὁ ὑποπλοίαρχος προσέκλινεν.

— Εἴσθε γενναῖοι ὡς βασιλεῖς ! εἶπεν.

— Οὐδεὶς διστάζει ! ἐκραύγαζεν ὁ Μασσαλιώτης· οἱ ναῦται εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Ἄ, πλοίαρχε Θωμᾶ ! μοῦ ἐπαιξες κακὸν παιγνίδι· ἀλλ' ὑπομονή, κύριε βαρόνε, ὀλίγην ὑπομονήν !

— Ἐτοιμασθῆτε καὶ ταχέως, εἶπε βραχέως ὁ Μάξιμος.

Καὶ συμπυξας τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἡ Μαρία ἴστατο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ὁ ἐραστὴς τῆς διηυθύνθη εὐθὺ πρὸς αὐτήν.

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως. Μὲ ἐπρόδωσας !

Ἐκείνη δὲν ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἶμαι θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν καὶ τῆς Μερσεδές, ἀπήντησε ξηρῶς.

— Καὶ ὅμως σὲ ἡγάπων τόσο !

— Ἐγὼ σὲ ἐμίσουν. Ἄλλ' ἐμίσουν περισσότερο τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν, μὲ ἐνοεῖτε ;

— Ναί.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ μυστήριον τῆς διαγωγῆς τῆς νέας γυναικὸς ἀνεπτύχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον τὴν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῷ μεγάρῳ δ' Ἐλύ.

Μὲ ποίαν κωμωδίαν ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως τὸν ἐπαιξε καὶ μὲ πόσῃ ὑπομονῇ ἐιργάσθη ὅπως τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἀδιέξοδον, ὅπου ἴσως θὰ ἔμενον τὰ ὅσῃ αὐτοῦ !

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ πατὴρ του συνιστῶν αὐτῷ νὰ φεύγῃ τὰς γυναῖκας !

Καὶ ἡ κόρη του; τί ἤθελεν αὕτη ἀπογίνῃ;

— Μοὶ ὁμιλήσατε περὶ τῆς θυγατρὸς μου ; τὴν ἠρώτησε.

— Πράγματι τὴν μετεχειρίσθη ὅπως σύρω εἰς τὴν παγίδα τὸν πατέρα της. Τοῦτο ἔσται πικρότερον δι' ὑμᾶς.

— Ὑπῆρξες πράγματι σκληρά.

— Δὲν ἦτο δικαίωμά μου ;

— Ἡδυνάμην νὰ σὲ κρατήσω πλησίον μου καὶ νὰ σὲ ἐκθέσω εἰς τὰς βολὰς τοῦ συζύγου σου, ὅστις μοὶ ζητεῖ παράδοξον μονομαχίαν. Ἄλλ' εἶσαι γυνὴ καὶ δὲν τὸ θέλω. Θὰ μοὶ κάμῃς μίαν χάριν ;

— Ποίαν ;

— Εἶναι ἐκεῖ ἐκείνη ;

— Ναί.

Ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ σημειωματαρίου του χαρτίον καὶ ἐχάραξεν ἐν μεγίστῃ συγκινήσει ὀλίγας γραμμὰς.

— Ἐὰν φονευθῶ, δὸς τὸ χαρτίον τοῦτο εἰς τὴν θυγατέρα μου, αὐτὴν δὲν ἔχεις ἀφορμὴν νὰ τὴν μισῇς.

— Ὡ ! ὄχι.

— Κρύψε ἀπ' αὐτὴν ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον ὅπως σύρωσι τὸν πατέρα της εἰς τὴν παγίδα. Ὑπαγε.

Ὁ Δαντέκ ἀνέμενε μετὰ βρετανικοῦ φλέγματος.

Περὶ αὐτὸν παρατηρεῖτο ὅλη ἡ ζωηρὰ καὶ πυρετώδης ἐκείνη κίνησις, ἥτις προηγείται τῶν μαχῶν.

Λευκοὶ καὶ μαῦροι ἡμιλλῶντο ὡς πρὸς τὸν ζήλον.

Αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Ροζενδάλ τοὺς ἠλέκτριζον. Διότι εἰς τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ζῶμεν, ἡ μάχη δὲν συγκινεῖ· συγκινεῖ μόνος ὁ χρυσός.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ροζενδάλ πρὸς τὸν Δαντέκ, εὐχαριστήσατε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον λὰ Βιλλωδαὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ἐπιστολῆς του· οὐδεμίαν ἄλλην ἀπάντησιν ἔχω νὰ τῷ δώσω. Σὰς ἐμπιστευόμεθα τὰς δύο ἐπιβάτιδας τοῦ πλοίου· ἀπαγάγετέ τας. Ἐὰν φονευθῶ, τὰς ἀφιερῶ εἰς τὰς φροντίδας σας.

Ὁ ἄποικος ἀπεχαιρέτισεν.

Ὁ Ροζενδάλ ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὴν κρεολὸν καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου του.

— Ὑπαγε ! τὴν διέταξεν.

Ἐκείνη τὸν ἐπλησίασε.

— Δὲν θέλω νὰ σοὶ ὀφείλω οὐδέν, τῷ εἶπεν· ἄλλως, τὰ πάντα μοὶ εἶναι ἀδιάφορα ἀφότου ἐτελείωσα τὴν ἀποστολήν μου.

— Δὲν τὴν ἐτελείωσας ἐτι.

— Τότε θὰ εἶπῃ τις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἄδικος· ἐνθυμοῦ τὸ παρελθόν.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

— Χαῖρε.

Ἡ κρεολὸς ἐπέβη τῆς λέμβου μετὰ τῆς Βαρβάρας καὶ οἱ ὀκτὼ μαῦροι ἤρξαντο ἐρρωμένως κωπηλατοῦντες, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κρεολὸς μετὰ τῆς μικρᾶς θαλαμηπόλου, ἥτις οὐδὲν ἡννοεῖ ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων, ἐθεώρουν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τὴν προπαρασκευὴν τῆς μάχης.

Σ'

Τὰ πληρώματα τῶν δύο πλοίων ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ διέτασσε καὶ αἱ διαταγαὶ αὐτοῦ ἐξετελοῦντο ἀκριβῶς καὶ ταχέως ὑπὸ τῶν τριάκοντα ναυτῶν, γαλβανισθέντων ἐκ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ βαρόνου.

Δι' αὐτούς ὁ Ροζενδάλ δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἦτο Θεός.

Καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος, φιλόδοξος ὡς εἶπομεν καὶ λαβὼν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἑκατομυρίου, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἐκράτει εἰς χεῖρας, ἔτρεχε παντοῦ μεταδίδων τοῖς ναύταις τὸ θάρρος του.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεκράτει ἡ ἀναστάσις τῆς πρὸ τῆς μάχης στιγμῆς.

Δύο μόνον ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ ἔμενον ἄργοι, ὁ Ραβού, ὅστις βλέπων ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε χαρακτῆρα τραγικόν, ἤρχισε νὰ λυπῇτε τὸν βαρόνον, καὶ ὁ κύρ Ὀνώριος, ὅστις ἐζήτηε μέρος ποῦ νὰ καταφύγῃ ὅπως ἀσφαλίσῃ τὴν ἀμαρτωλὸν κεφαλὴν του.

Ἐπὶ τῆς «Κουβαίδος» ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς γνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου πλοίου, ἐνήργει μετὰ περισκεψέως, βασιζόμενος εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν τέχνην τῶν βρετανῶν του.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ὁ Ροζενδάλ, τὰ δίοπτρα ἔχων ἀνὰ χεῖρας, ἐπεσκόπει τὰς κινήσεις τῆς «Κουβαίδος», κεκρυμμένης ἤδη ἐχθρᾶς του.

«Κουβαίς», τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε πικρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη του· πῶς δὲν εἶχε τίποτε ὑποπτευθῇ !

Οὐδεμία κίνησις ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ πλοίου τῶν λὰ Βιλλωδαί, ὅπερ ἴστατο ἀκίνητον δύο μίλια μικρὰν τοῦ «Ἀλμπατρός», τὴν πρῶτην ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ μόνον ὁ καπνὸς τῆς ἐστίας αὐτοῦ ἐπρόδιδεν ὅτι ἡγρύπνει.

Ὁ βαρόνος παρατήρει τὸ χρονόμετρόν του.

Ἐμενον ἀκόμη πέντε λεπτὰ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης.

Ὁ Ραβού ἐπλησίασε τὸν κύριόν του.

— Τί τρέχει λοιπόν, κύριε βαρόνε ; ἠρώτησε.

— Θὰ κτυπηθῶμεν.

— Διὰ τί ;

— Οἱ λὰ Βιλλωδαὶ φρονοῦσιν ὅτι προσελθήσαν ὑπ' ἐμοῦ.

— Ἄλλ' οὐδέποτε ἠκούσθη τοιαύτη μονομαχία.

— Ἐκαστος ἐκδικεῖ τὰς ὕβρεις, τὰς εἰς αὐτὸν γενομένας, ὅπως φρονῇ καλλίτερον.

— Εἴσθε γενναῖοι, κύριε βαρόνε.

Γενναῖος ! καὶ ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως ; ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς λὰ Βιλλωδαί τοῦ νὰ τὸν πολεμήσωσιν ;

Οὐδὲ πρὸς ἡκούετο ἐπὶ τῶν δύο πλοίων.

Ἐν μόνον λεπτὸν τοῖς ἔμενον ἀκόμη.

Αἶφνης φοβερός κρότος συνεκλόνησε τὴν θαλαμηγόν.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ εἶδε πρῶτος τὸ σημεῖον τῆς μάχης.

Ἦτο δικαίωμά του.

Τὸ χρονόμετρον τοῦ βαρόνου ἐδείκνυεν ἀκριβῶς τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ.

— Πρόσεχε ! εἶπεν ὁ βαρόνος εἰς τὸν θαλαμηπόλον του.

Καὶ διὰ χειρὸς ρωμαλέας τὸν ἠνάγκασε νὰ πέσῃ πρηνὴς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐνῷ αὐτὸς ὀρθιος πάντοτε, ἐζήτηζε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κανονοβολισμοῦ.

Ἡ σφαῖρα, ἀδεξιῶς διευθυνθεῖσα, μικρὰν βλάβην ἐπροξένησεν εἰς τὸ ἐχθρικόν πλοῖον. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ὑποπλοίαρχος αὐτοπροσώπως διηύθυνε τὴν βολήν.

Διὰ διαταγῆς τοῦ πλοίαρχου Θωμᾶ, τὸ πλοῖόν του διηυθύνθη ὀπισθεν τοῦ «Ἀλμπατρός», χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ.

Ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς «Κουβαίδος» μόνος ὁ πλοίαρχος αὐτῆς ἐφαίνετο κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ τηλέφωνον αὐτοῦ.

Ὁ Μασσαλιώτης ἡννόησε τὰς κινήσεις τῆς «Κουβαίδος» καὶ ὅπως ἀποφύγῃ πάντα κίνδυνον, διηύθυνε νέαν βολήν, ἥτις ἐθραυσε τὴν καπνοδόχον τῆς «Κουβαίδος».

— Χαμηλότερα ! χίλοι διάβολοι ! ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Χαμηλότερα.

Τρυπήσατε τὴν κοιλίαν αὐτῶν, ἄλλως θὰ τὴν πάθωμεν.

Ἡ «Κουβαίς» ἐξηκολούθει βαίνουσα σιωπηλὴ πάντοτε καὶ ἔφθασε πλησίον τῆς θαλαμηγοῦ ἐκ τοῦ μέρους τῆς πρύμνης.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ Θωμᾶς.

Τέσσαρες ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ εἰς τὸ αὐτὸ διεθυνθέντες σημεῖον, διέτρησαν τὸν ἔλικα τοῦ «Ἀλμπατρός».

— Τὸ πουλὶ ἔχει τώρα τὸ βόλι στὸ φτερό, εἶπεν ὁ Πιριού, ἐτοιμάζων ἐκ νέου τὸ πυροβόλον του.

Καὶ ἡ «Κουβαίς» ἤρξατο περιστρεφόμενη καὶ πλήττουσα ἐπανειλημμένως τὸ «Ἀλμπατρός», οὕτινος ὁ μηχανικὸς ὠρμήσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκραύγαζεν:

— Ὁ ἐλιξ δὲν ἐργάζεται πλέον, πλοίαρχε.

Ἐπρεπε νὰ ἀνοίξῃσι τὰ ἱστία ἦτο ἡ μὴ καταφυγὴ των.

Καταδιωκόμενον τὸ «Ἀλμπατρός» ὑφίστατο ἀδιαλείπτως νέας ζημίας· δύο μαῦροι ἐκείντο νεκροὶ πρὸ τοῦ Ροζενδόλ.

Οὗτος ὅμως τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, παρετήρει θαρραλέως καὶ περιέργως τὰ γινόμενα ἀψηφῶν τὸν θάνατον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπληρώθη ἐν τῇ ὠμοπλάτῃ.

Ἡ τακτικὴ τῶν λα Βιλλωδαί ἐθριάμβευεν ἔπρεπε νὰ περιφρονῇ τις τὸν κίνδυνον διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ταιαύτην, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς παρετήρησεν ἐκ πρώτης κινήσεως, ὅτι ἦτο κύριος τοῦ πεδίου.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ δι' ἐνὸς βλέμματός εἶδε τὸν κίνδυνον!

— Ἐχάθηνεν, κύριε βαρόνε, ἐκραύγασεν.

Ὁ Ροζενδόλ ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ἐν σιγῇ.

Τέσσαρες βολαὶ ἐκ τῆς «Κουβαίδος» ἐπεμφθεῖσαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἤνοιξαν ὀπὴν εὐρείαν εἰς τὰ πλευρὰ τῆς θαλαμηγοῦ ἥτις ἤρξατο βυθιζόμενη.

— Τοὺς διορθώσαμε, καπετάνιο μου, εἶπεν ὁ Πιριού· αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ πιοῦν νερὸ μὲ τὸ μεγάλο ποτήρι!

Ὁ κύρ Ὀνώριος οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Αἶφνης κραυγὴ ἠκούσθη ἐκ τῆς θαλαμηγοῦ, κραυγὴ ἐπελπισίας.

— Βυθιζόμεθα!

Τὸ κεχυρωμένον πτηνόν, τὸ στολίζον τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου, ἐκλινεν ὡς εἰ ἐξήτει νὰ πετάξῃ.

Ἐντὸς μικροῦ, εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ κομψὸν πλοῖον ἐκυμαίνετο, δὲν ἐφαίνοντο εἰμὴ ναυαγοὶ προσκεκολλημένοι ἐπὶ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ!

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί, μὲ κόμην ἀνώμαλον, ἵστατο ἀπολαμβάνων τὸ θέαμα τῆς ἐκδικήσεώς του.

Ἐν τούτοις αἱ λέμβοι τῆς «Κουβαίδος» ἐρρίθθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς διεδέχετο τὸ ἔργον τῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἐξ ἄλλου ἡ φαλαινὶς ἀποσπασμένη τοῦ Χρυσοῦ Λόφου, ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ἐαυτῆς κωπῶν.

Καὶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Λόφου γυνὴ κλί-

νουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, παρετήρει τὴν καταστροφὴν δι' ἀπαστράπτοντος βλέμματος.

ἦτο ἡ Μαρία Εὐαγγελία!

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Θωμᾶς λα Βιλλωδαί, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ γραμματέως, ὅπως συγκεκινημένου ἐκ τῆς ἀγρίας ἐκείνης πάλης καὶ τῶν μαυρισμένων ὑπὸ τῆς πυρίτιδος ναυτῶν περισυνέλεγον τοὺς ναυαγοὺς τοῦ «Ἀλμπατρός».

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἐποίει θαύματα πρὸς σωτηρίαν τοῦ πληρώματος τῆς θαλαμηγοῦ. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ὡς καὶ ὁ Ραβού διεισώθησαν πρώτοι.

Βυθιζόμενος ὁ Ἰωάννης κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἔσωζε καὶ ἕνα πνιγόμενον.

Ὁ τελευταῖος ὃν ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἦτο λιπόθυμος.

Ρίψας τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ ἀνεγνώρισε τὸν Ροζενδόλ.

Αὐτός! τὸν ἐκράτει λοιπόν; ἦτο αἰχμάλωτός του;

Τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς φαλαινίδος καὶ ἐπιβὰς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ Ραβού, ἀφῆκε τὴν διεύθυνσιν τῆς «Κουβαίδος» εἰς τὸν Πιριού.

Ἡ μάχη εἶχε τελειώσει.

Ἐκτὸς τοῦ κύρ Ὀνωρίου, ὅστις ἐγένετο ἄφαντος καὶ τῶν δύο μαύρων τὸ πλήρωμα ὅλον εἶχε σωθεῖ.

Ἐπὶ τῆς «Κουβαίδος» εἶχον πληγωθεῖ τέσσαρες, ἐξ ὧν ὁ εἰς βαρέως. Ἀλλ' ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ θριάμβου οὐδὲ ἐπρόσεξαν εἰς τοῦτο.

Ἀπεῖχον τότε τρία περίπου μίλια τοῦ Χρυσοῦ Λόφου.

Ἄς σπεύσωμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ κύρ Ὀνώριος κρυβεῖς εἰς τὸ μέρος, τὸ καλούμενον ἐν τῷ πλοίῳ «Λάκος τῶν Λεόντων», ἐπνίγη πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐν τούτοις ἡ λέμβος τοῦ Ἀγγλου ἀπήγαγε τοὺς ἐπιβάτας αὐτῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃς τὸν Χρυσὸν Λόφον, ἐνθα τοὺς ἐξήγαγε φέροντας μεθ' ἐαυτῶν τὸν ἀναισθητον πάντοτε βαρόνον.

Z'

Ὅτε ὁ Ροζενδόλ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, εὐρέθη ἐπὶ μέρους ἀγνώστου ἐν ὁροπεδίῳ βράχου, ἐκ μαρμαῦρου καὶ πορφυρίτου ἐκβρασθέντος ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Ὁ πύργος οὗτος τοῦ Βαβέλ ἦτο τόσῳ τεχνικός, ὡς νὰ ἐκτίσθη ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Πρὸ τοῦ ὁροπεδίου ἐκείνου ἤπλοῦτο θέαμα μεγαλοπρεπές.

Σπέρματα ἀγρίων φυτῶν φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐβλάστανον μετὰ τῶν λίθων πρασινίζοντα τὰ πλευρὰ τοῦ Λόφου.

Ἡ «Κουβαίς» τὰ ἱστία ἔχουσα συνεσταλμένα, ἐφαίνετο μακρόθεν ὡς πτηνὸν μὲ συμμαζεμένα τὰ πτερὰ.

Πέντε ἄνδρες ἵσταντο περὶ τοῦ βαρόνου. Οἱ τρεῖς λα Βιλλωδαί, ὁ Ραβού καὶ ὁ Ἀγγλος, ὅστις ἔμεινεν ὀρθὸς ὡς οὐδέτερος παρατηρητής.

Δύο γυναῖκες ἵσταντο ὀλίγον μακράν.

Ἡ κρεολὸς καὶ ἡ μικρὰ Βαρβάρα.

Ἐκ πρώτου βλέμματος ὁ βαρόνος ἠνύνησε τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν.

Περιεκυκλούτο ὑπὸ ἐχθρῶν, οἵτινες τὸν ἐκράτουν αἰχμάλωτον.

Πρὸς τ' ἀριστερὰ ὀπισθεν μικρῶν χαράδρων, ἐφαίνετο ἡ κατὰ τὸ Ἰταλικὸν ἐκτισμένη στέγη εὐρυχώρου ἐπαύλεως κρυπτομένης ὀπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος δένδρων.

Ὁ Ροζενδόλ οὐδόλως ἐφαίνετο καταβεβλημένος.

Μόνος, μὲ τὰ ἄτακτα αὐτοῦ ἐνδύματα ἄνευ ὑπηρετῶν καὶ αἰχμάλωτος, διέτηρησε τὴν στάσιν αὐτοῦ ὡς μεγάλου ἄρχοντος καὶ εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἥρεμον καὶ ἐπιβλητικὴν, ὡς ἂν ἦτο ἐν τῷ γραφεῖ του, ἔχων περὶ αὐτὸν τοὺς ἀπειραρίθμους ὑπηρετάς του καὶ τοὺς ἐκλιπαροῦντας τὴν εὐνοίαν του μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας. Ἡ ἀλαζονία του τὸν ὑπεβάσταζε.

— Τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησε.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί, ἔχων ἡσύχως καὶ ἐντίμως καὶ μὲ κατεστήσατε τὸ κέντρον τῆς εἰρωνείας τῶν γειτόνων μου, πληγώσας ἅμα τὴν καρδίαν μου. Σὲ κρατῶ ἤδη εἰς χεῖράς μου, θὰ σὲ δικάσω καὶ θὰ σὲ καταδικάσω.

— Ἐν τίνι δικαίωματι;

— Ἐν τῷ δικαίωματι τοῦ ἰσχυρωτέρου.

— Δολοφονήσατέ με, εἶμαι εἰς χεῖράς σας.

— Δὲν εἴμεθα δολοφόνοι, ἀλλὰ δικασταί, ὁ κύριος ἐδῶ, εἶπε δεικνύων τὸν φαλαινοθήραν, θὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ θὰ κρίνῃ ἂν ἔχωμεν δίκαιον.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν θαλαμηπόλον:

— Ἐμπρός, ὠμίλησε! εἶπεν.

Ὁ Ροζενδόλ παρετήρησε συμπαθῶς τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ.

— Καὶ σύ; ἠρώτησεν.

— Κύριε βαρόνε, θὰ μάθητε...

— Ἦσο καὶ σύ μετ' αὐτῶν;

Τρέμων ὅλος ὁ θαλαμηπόλος, ἐψιθύρισε.

— Κύριε βαρόνε, καταλαμβάνετε; δὲν ὀνομάζομαι Ραδιέλ, ἀλλὰ Ραβού.

— Ραβού!

— Εἶμαι, ἡ μάλλον ἤμην ὁ σύζυγος τῆς ἀτυχοῦς Γερμανῆς.

Καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Ροζενδόλ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτός!

— Σὰς κατηράσθην χιλιᾶκις, μοῦ ἐπροξενήσατε πολλὰς θλίψεις, ἡ τύχη ἔφερε νὰ γίνω θαλαμηπόλος σας, ἀλλ' ἀφοῦ σὰς ἐβασάνισα, διότι ἐγὼ ἐκλεψα τὸ παιδίον τῆς Γερμανῆς... τὴν κόρην σας. Οὐδόλως ὅμως ἀνέμιχθην εἰς τὴν δολοφονίαν, ἂν καὶ τὴν ἡγάπων πάντοτε μ' ὅλον τὸ ἔγκλημά της. Ἐν τούτοις ἠκολούθησα τὸν βίον σας, εἶδον τὰς θλίψεις σας, καὶ ἂν ἦτο εἰς τὰς χεῖράς μου θὰ τὰς ἐθεράπευον, ἀλλ' εἶχον χάσει τὰ ἔχνη τοῦ παιδίου· αὐτὰ εἶναι ἡ μὴ κατηγορία μου.

— Ὑμεῖς, κυρία, εἶπεν ὁ Θωμᾶς λα Βιλλωδαί.

— Ὁ πατήρ μου μαρκήσιος δ' Ἀρτὰν ἀπέθανε πρὸ ἔτους ἐν Καρδέναις δολοφονηθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Ροζενδόλ.

— Ὁ μαρκήσιος δ' Ἀρτάν εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα μου, τὸν βαρόνον Ζάμ, ὥστε ἐφάρμοσα ἀπλῶς τὴν τιμωρίαν τοῦ Ταλιόν. Ἐν τούτοις ἡ κατηγορία αὕτη εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἡ Μαρία ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου της τὸ χαρτίον τὸ γραφέν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του, καὶ θέτουσα τοῦτο ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ροζενδάλ:

— Ἀνάγνωσον, εἶπε.

Ὁ Μάξιμος τὸ ἀπώθησε διὰ τῆς χειρὸς του.

— Φόνευσόν με, τῇ εἶπε, πρὸς τί τὰ παράπονα ταῦτα;

— Ἡ μήτηρ μου ἔμεινεν ἄνευ πόρων, ἐξηκολούθησε, διότι ὁ μαρκήσιος ἐδολοφονήθη, ὅπως ἀπογυμνωθῶ ἐγὼ τοῦ μέρους τῆς περιουσίας του, ὅπερ μοὶ προώριζεν· ἡ Μερσεδὲς καθυβρίσθη ὑπὸ τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν τῆς συνενόχου σου, καὶ μὰς ἤρνήθητε καὶ αὐτὸν τὸν ἄρτον ἐκ τῆς ἀπεράντου περιουσίας τοῦ πατρός μου, διὰ τοῦτο θνήσκουσα ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἐπέβηκε νὰ ἀποδώσω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Τί ἡδυνάμην νὰ πράξω; ἥσο πολὺ ἰσχυρὸς, κύριε βαρόνε. Μετεχειρίσθη τὸν ὅλον καὶ μοὶ ἐχορήγησας μόνος τὰ ὄπλα πρὸς ἐκδίκησιν. Δι' ἐμέ ἡ ἐκδίκησις αὕτη ἦτο δεινὴ ἀνάγκη, διότι ἄλλως ἐπιποτιμὼν νὰ σὲ φονεύσω μᾶλλον, παρὰ νὰ προσποιῶμαι ἔρωτα, ὅταν θανάσιμως σὲ ἐμίσων. Ἐμίσων ὅμως ἐτι μᾶλλον τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν, τὴν παλακίδα, ἥ τις ἐγένετο συνεργὸς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀδικηθέντος συζύγου της. Αὕτη ἐτιμωρήθη ἤδη καὶ τόσον σκληρῶς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν οἰκτείρω. Ὁ υἱὸς της ἀπέθανεν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐζῇ ἡ περιφρόνησίς του θὰ τὴν συνέτριβεν. Ἐν τούτοις δὲν τολμῶ νὰ ὁμιλήσω, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω, τί σκέπτομαι καὶ τί ὑποπτεύω ὡς πρὸς τὸν θάνατον τοῦτον! Ὡς πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ κατεδικάσθην εἰς τὴν μόνωσιν καὶ ἴσως-ἴσως εἰς τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος. Ἄλλ' ἡ κόνις τοῦ πατρός μου, πλησίον τῆς ὁποίας θὰ ὑπάγω νὰ διανύσω τὸν βίον μου, θὰ σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς καὶ ἡ μήτηρ μου θὰ εἴπῃ ὅτι αἱ παραγγελίαι της ἐξετελέσθησαν. Ὁ γενναῖος τέλος ἀνὴρ, ὃν ἐθυσίασα εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου, θὰ πεισθῇ ὅτι δὲν σὲ ἡγάπων, ἀφοῦ, παρὰ τὰ μέγαλα δῶρά σου καὶ τὸν θερμὸν ἔρωτά σου, σὲ παρέδωκα εἰς τὴν ὀργὴν του. Καὶ ὅ,τι θὰ διπλασιάσῃ τὴν μανίαν σου ὡς ἡττηθέντος, εἶναι, ὅτι ἡ κόρη, ἣν ἀνεζήτηεις, εἶναι ἐκεῖ, πλησίον σου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἴδῃς. Καὶ τώρα, χεῖρε. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ τύχη σου, ἡμεῖς δὲν θὰ συναντηθῶμεν τοῦ λοιποῦ. Ἀπέρχομαι νὰ κατακλίσθω εἰς τὰς γαίαις τῶν Καρδενάς, τὰς γαίας ἐκείνας, εἰς ἃς ἐγεννήθην καὶ τὰς ὁποίας ἰδιοτροπία τῆς τύχης μοὶ ἀπέδωκεν. Ἐὰν δὲ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν ἰσχύν, ἣν καὶ πρότερον κατείχες, γνωρίζεις ποῦ θὰ εὐρίσκωμαι καὶ δύνασαι νὰ μὲ δολοφονήσῃς καὶ ἐμέ, ὅπως ἔκαμες διὰ τὸν πατέρα μου· ὁ ἀφωσιωμένος εἰς σὲ δαίμων, ὁ ἐντιμὸς Μορέλ, ἐστὶ πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σου!

— Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἔχοντες κατ' ἐμοῦ παράπονα, εἶπεν ὁ Ροζενδάλ;

— Ἐὰν οἱ τεθνεῶτες ὠμίλουν, εἶπεν ἡ κρεολὸς μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, θὰ εἴμεθα βεβαίως πολυαριθμότεροι.

— Ἄς τελειώσωμεν ἡ κωμῳδία αὕτη διήρκεσε πολὺ.

Ὁ Θωμᾶς λὰ Βιλλωδαὶ συνεβουλεύθη διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἀδελφόν του.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν βαρόνον, ἡ κωμῳδία δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς δράμα· ἐδῶ εἴμεθα κατὰμονοι οὐδεὶς μὰς ἀκούει καὶ ὁ Χρυσὸς Λόφος ἐστὶ ἀξία ἀγχόνη τοιούτου οἰκονομολόγου!

— Ἐκάματε πολὺ κακὰ νὰ πειράξητε φιλησύχους πολίτας, καὶ νὰ προσβάλῃτε ὑπηρετήν ἀφωσιωμένον οἷος ἦτον ὁ ἀδελφός μου, ἥδη ἂν συγκατατεθῇ, ἐγὼ θὰ σὲ κρημνίσω ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου τούτου εἰς τὰς αὐχμηρὰς ἄκρας τοῦ ὁποίου θὰ κρεμασθῇ, τὰ ὄρνεα θὰ καταφάγῃ τὰς σάρκας σου καὶ τὰ ὅσῃ σου θὰ διασκορπισθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Τί φρονεῖς, Ἰωάννη; Ὁ κύριος βαρόνος βιάζεται.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἐκινεῖτο· οὗτος ἐφαίνετο ὑπεροπτικώτερος, μ' ὅλας τὰς προσβολὰς τῆς φιλοτιμίας του, ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, οἵτινες ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ ὡς καννίβαλοι ἐπὶ πτώματος.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν δὲν τοὺς ἤκουε.

Τὸ βλέμμα του ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Βαχαῖ.

Νεᾶνις τις εἶχε πρόσλιγος ἐμφανισθῇ ἐκεῖ.

Δύο ἄνδρες καὶ μαῦρη γυνὴ τὴν ἡκολούθουν προσπαθοῦντες νὰ τὴν σῶσιν ἐκεῖθεν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ λόφου ὁ Ραβὺ καὶ ὁ Δαντέκ ἐμακρύνθησαν τῶν ἄλλων.

— Κύριε, ἔλεγεν ὁ θαλαμηπόλος, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀφίστητε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐκδίκησις αὕτη.

— Διὰ τί;

— Διότι οἱ φίλοι σας θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς αἰωνίας τύψεις συνειδότος· προφυλάξατέ τους· ἀρκετὰ εἶναι ὅσα μέχρι τοῦδε συνέβησαν, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται νὰ ἐμποδίστητε τὰς περαιτέρω σκληρότητας.

— Πῶς.

— Βλέπετε τὴν νεάνίδα ἐκείνην;

— Καλλίστη.

— Φέρετέ την ἐδῶ, σὰς ἰκετεύω· τὰ λοιπὰ ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

Ὁ Δαντέκ ἐνευσεν εἰς δύο ἐκ τῶν ἐν τῇ φαλακρίδι μαῦρων, οἵτινες ἀνῆλθον τὸν βράχον μὲ τὴν εὐκίνησιαν ἀγριαιλούρου.

— Ὑπάγετε νὰ φέριτε ἐδῶ τὴν νεάνίδα ἐκείνην καὶ τάχιστα.

— Ἡ λέμβος διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ραβὺ, ἃς ἀπασχολήσωμεν τοὺς λὰ Βιλλωδαὶ ἕως οὗ ἐπανέλθῃ ἡ λέμβος.

— Ἐννοῶ.

Ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Θωμᾶ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ νῆξεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

— Ἐλθέ, τῷ εἶπεν.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους·

— Καὶ σεῖς, κύριοι, πρέπει νὰ συσκεφθῶμεν.

Ὁ Ἀνδρέας παρίστατο εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην σιωπηλὸς καὶ κατάπληκτος.

Ὁ Ἰωάννης τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρω-

μένας, τὰς ὀφρὺς συνεσπασμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν νεύοντας, δὲν εἶχε προφέρει λέξιν, μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς Μαρίας Εὐαγγελίας.

Ἠκολούθησαν πάντες τὸν Δαντέκ καὶ ἀπεσύρθησαν κατὰ μέρος.

Ὁ Ροζενδάλ, αἰσθανόμενος τὴν ἀδυναμίαν του, δὲν ἐδοκίμασε καὶ ἀντίστασιν, ἥ τις ἄλλως τε θὰ ἦτο ματαία.

Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τοῦ ἐπιστέφαντος τὸν Χρυσὸν Λόφον, ἀφῆκε τὸ βλέμμα του πλανώμενον ἐπὶ τοῦ ἐκτεινομένου κάτωθεν αὐτοῦ μεγαλοπρεποῦς πανοράματος.

Ὁ Ραβὺ ἐπλησίασε τὴν κρεολὸν καὶ τῇ ὠμίλει ζωηρῶς. Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐφαίνετο ἐνοῦσα τὰς δεήσεις της πρὸς ἐκείνας τοῦ Ραβὺ.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀνθίστατο μετ' ἀγρίας ἐνεργείας.

Τὸ ἐμάντευε τις ἐκ τῆς στάσεώς της, ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐμφανίσεως κακίαν καὶ ἐκ τῶν ὠχρῶν χειλέων της.

Ἐν τούτοις κατὰ μικρὸν ἐφάνη ὑποχωροῦσα.

Ὁ Ραβὺ τὴν ἀφῆκε καὶ ἡ Βαρβάρα ἐρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

Ἡ κρεολὸς τὴν ἀνήγειρε τότε καὶ τὴν ἡσπασθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ ἄπικος καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὸν βαρόνον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Δαντέκ, εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἡμεῖς ἀπολαμβάνοντες πλήρους ἐλευθερίας, ἀναγκάζομεθα πολλάκις νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν αὐτοδικίαν. Οἱ κύριοι οὗτοι ὑπέφερον πολλὰ ἔνεκεν ὧν, ἀλλ' εὐτυχῶς, φύσει γενναῖοι ὄντως, συγχωροῦν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ Ραβὺ ὁδηγῶν νεάνίδα λίαν συγκεκινημένην.

— Αὕτη! ἐκραύασεν ὁ Ἀνδρέας, ἐνῶ ὁ Ραβὺ ἔφερε τὴν Ἰταλίδα πρὸ τοῦ Ἰωάννου λὰ Βιλλωδαί, ἀναποφασίστου καὶ κυμανομένου μεταξὺ τοῦ μίσους του καὶ τῆς φυτικῆς γενναιοῦτος τοῦ χαρκακτῆρος αὐτοῦ, ἥτις τῷ ἐπέβηκε νὰ μὴ καταδεχθῇ νὰ φρονεῖσθαι ἐχθρὸν συντετριμμένον.

— Γονατίσε, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Ραβὺ, καὶ ζήτησε τὴν χάριν τοῦ πατρός σου.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἰδοὺ αὐτὸς· ἐπρόσθεσεν ὁ θαλαμηπόλος ὠθῶν αὐτὴν εἰς τοῦ πατρός της τὰς ἀγκάλας.

Τότε μόνον ἡ ἀλαζονία τοῦ βαρόνου ὑπεχώρησε καὶ χεῖμαρροι δακρύων ἐξέφυγον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Λησμονῶν τὰ πάντα, παρετήρει τὴν κόρην του. Ἦτο τῶν ὁντινῶν ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς, τὸ τέκνον του, οὐδ' ἐπετρέπετο ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

— Θυγάτηρ του! ἐψιθύρισε ὁ Ἀνδρέας, θυγάτηρ του!

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετὰ τινα λεπτά.

— Τίποτε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰωάννης· κύριε βαρόνε, εἰσθε ἐλεύθερος.

Ὁ Ἀνδρέας ἐταράχθη.

Ἡ Ροζίτα θυγάτηρ τοῦ πλουσιωτέρου τῶν τραπεζίτων! Ἀλλὰ τότε αὐτὸς ἐπρεπε νὰ τὴν χάσῃ!

Καὶ καθήσας ἔριψε τὴν κεφαλὴν με-
ταξὺ τῶν δύο χειρῶν του.

Ἐκείνη τὸν ἠνώνησε καὶ τρέχουσα πρὸς
αὐτόν :

— Ἀνδρέα ; τῷ εἶπε.

— Δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς τοῦ λοιποῦ ;

— Μὲ κρίνεις κακῶς, προτιμῶ τὴν πενίαν
μετὰ σοῦ ἢ τὸν πλοῦτον μακράν σου.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία πλησιάσασα τότε
πρὸς τὸν Ροζενδάλ :

— Εὐλόγει, τῷ εἶπε, τὸν ἄγγελον τοῦ-
τον, ὅστις σοὶ σώζει τὴν ζωὴν.

Καὶ σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν μικρὰν
βαρβάραν, κατῆλθε τοῦ Λόφου καὶ καθί-
σασα ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἔκλαυσε πικρῶς.

Θ'

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως ἦτις ἐπῆλθε
μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα, ὁ πύργος τῆς
Ρόχης ἐπεδιορθώθη κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐ-
τοῦ ἀπλότητα.

Οὐδὲν ὁρροερώτερον τῶν κληματιτῶν
οἷτινες καλύπτουσι τοὺς τοίχους του, οὐδὲν
ὠραιότερον τῶν κήπων οἷτινες τὸν περιβάλ-
λουσι, μετὰ τῶν ὁρροερῶν ἀνθῶν των, ἅτινα
κρύπτουσι τὰ ἐξαρτήματά του ἀπὸ τὰ
βλέμματα τῶν ξένων καὶ οὐδὲν χλοερότερον
τῶν ἀτραπῶν τῶν κεχαραγμένων ἐν τοῖς
δάσεσιν αὐτοῦ.

Δὲν τὸν ἀνεγνώριζέ τις.

Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη ἐγένετο ἐντὸς μη-
νῶν τινῶν μόνον, τόσῳ εἶναι μεγάλη ἡ δύ-
ναμις τοῦ χρυσοῦ !

Καὶ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ὁλόκληρον ἀνε-
σκευάσθη καὶ διεκοσμήθη ὑπὸ τεχνιτῶν ἐπι-
τηδείων· μεγάλως δὲ διέφερον ἤδη οἱ θάλα-
μοί του, τοῦ ἄλλοτε ἐρυθροῦ θαλάμου, ὅστις
εἰδὲχθη τοῖς βραχυβίοις ἔρωτας τοῦ Ἰωάν-
νου λὰ Βιλλωδαὶ καὶ τῆς ὠραίας κρεολοῦ.

Ἀνεμόνοντο ἤδη νεόνυμφοι.

Ὁ γάμος τῆς Μαρίας Μαξιμιλιανῆς (δι-
ότι Ροζίτα δὲ ὑφίστατο πλέον) καὶ τοῦ Ἀν-
δρέου, ἐτελέσθη πρὸ δύο μηνῶν, ἐν Παρι-
αίσις.

Ἡ γραῖα μήτηρ λὰ Βιλλωδαὶ καὶ ἡ θεία
Ῥμπερτίνου ἐπεστάτουν καὶ ἤδη, ἀλλ' ὡς
ἀπόλυτοι κυρίαι τοῦ μέρους, διότι ἡ Ρόχη
ἀνῆκεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀνδρέου λὰ Βιλλω-
δαί, ἀνεψιὰν τῆς μιᾶς καὶ νύμφην τῆς ἐτέ-
ρας.

Ὁ ἐφημέριος, ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ ὁ ἰα-
τρός, ἐπεσκόπουν καὶ ἤδη διὰ τῶν ἐπὶ τῆς
ρινὸς διοπτρῶν των τὰ πάντα.

Ἡ νύμφη ἦτο κάτοχος καὶ ἄλλων ἀγα-
θῶν.

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαὶ κατῴκει πολ-
λυτελεῖς τι μέγαρον, ἐν τῇ παρόδῳ τῆς Μεσ-
αίνης.

Ἡ νεᾶνις θεωρεῖται ὀρφανή, ἀλλ' ἐν τῷ
στενῷ κύκλῳ τῶν φίλων τοῦ Ροζενδάλ, εἶ-
ναι γνωστὸν ὅτι ἡ πρόην χορεύτρια εἶναι
θυγάτηρ του, προῖον τινὸς τῶν νεανικῶν ἐ-
ρώτων του.

Ἄλλως τε ἡ κυρία Ἀνδρέου τὸν ἐπισκέ-
πεται καθ' ἐκάστην εἰς τὸ μέγαρόν του,
ὅπου θεωρεῖται ὡς οὖσα ἐν τῷ οἴκῳ τῆς καὶ
εἰσέρχεται ὅταν θελήσῃ, ἄνευ διατυπώσεων
παρὰ τῷ βασιλεῖ τούτῳ τῶν ἐκατομμυρίων !

Καὶ ἔρκει νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν μόνον ἡ νέα
γυνὴ καὶ αὕτη πάραυτα θὰ ἐξετελεῖτο.

Ἡμέραν τινὰ π. χ. εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει
οἱ ἀρχαῖοι φίλοι τῆς Σερβίνου, νὰ εἶχον ἰδι-
κὸν τῶν οἰκημα, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ
κ. Δενὶς ἔφερε πρὸς αὐτοὺς ἐντὸς πολυτίμου
δίσκου τοὺς τίτλους οἰκίας ἀγορασθείσης
παρὰ τὸ βουλευτάρτον Μαλεζέρμπ, ἐχούσης
καὶ εὐρύχωρον ἐργαστήριον γλύπτου, ὅπως
οἱ νικηθέντες ἔφερον ἄλλοτε, πρὸς τοὺς νι-
κητὰς τὰς κλεῖς τῆς πολιορκηθείσης καὶ
κατακτηθείσης πόλεως !

Ἄλλοτε, εἶπεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ εἶχεν ἐν-
τὸς τοῦ κήπου τῆς σκιάδα, ὅπως κατοική-
σωσι ἐν αὐτῇ, ὁ γέρων Ζαβακὸς καὶ ὁ Ματ-
θαῖος, οἷτινες ἦσαν τόσῳ προσφιλεῖς εἰς αὐ-
τήν, καὶ τῇ ἐπαύριον ὁ κ. Μονχανὲν ἔφερεν
ἐργάτας, ἔσκαψεν ἐπὶ τὴν ἄκραν τοῦ κήπου
καὶ ἔριψε τὸν θεμέλιον τῆς σκιάδος, ἥτις, ἐν-
τὸς ὀλίγου, ἐτελειοποιήθη ὡς ἐκ μαγείας,
καὶ κατέστη ἐνδιαίτημα ἄξιον ποιητοῦ,
μουσικοῦ ἢ καὶ ὀνειροπόλου.

Μίαν ἐσπέραν ἡ κ. Ἀνδρέου εἶπε πρὸς
τὸν βαρόνον, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ
τοῦ Σερβέν, ἡ Μαργαρίτα, τὴν ἔσωσεν ἐκ
μεγίστου κινδύνου, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν
προικίσῃ καὶ τὴν νυμφεύσῃ μὲ ἓνα πρίγ-
κηπα.

— Εὐρὲ τὸν πρίγκηπα, εἶπε, καὶ δίδω
τὴν προίκα.

Ὁ πρίγκηψ εὐρέθη. Καὶ εἶναι μὲν ἀλη-
θές ὅτι οὐλὴ διὰ ξίφους κατενεχθεῖσα ἐν τῷ
προσώπῳ αὐτοῦ τὸν εἶχεν ἀφανίσει. Ἄλλ' ἡ
πτωχὴ κόρη τὸν ἡγάπα μ' ὅλας τὰς φυσι-
κάς καὶ ἠθικάς ἀσχημίας του.

Ἄλλως τε ἡ σύζυγος τοῦ Ἀνδρέου εἶναι
τρισευδαίμων.

Ὁ σύζυγός της τὴν λατρεῖ καὶ κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα, ἡ λατρεία αὕτη ἔσε-
ται διαρκής.

Καὶ πῶς ἡδύνατο νὰ γείνη ἄλλως ;

Ἡ Μαρία Μαξιμιλιανὴ εἶναι ξανθὴ, ἐ-
νοῦσα ἐν ἑαυτῇ πάντα τὰ προτερήματα, πᾶ-
σας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς γοητείας τῆς γυναι-
κός, τῆς ἀληθοῦς γυναικός, τοῦ ἀγγέλου τοῦ-
του τῆς γλυκύτητος καὶ τοῦ καθήκοντος, ἡ-
τις εἶναι μὲν σπάνιον εὖρημα, ἀλλ' εἶναι
τόσῳ μέγας θησαυρός δι' ὅντινα ἤθελεν
εὐτυχῆσαι νὰ τὸν συναντήσῃ.

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη χαρὰ τοῦ βαρόνου
Ροζενδάλ, ὅστις ἔμεινεν ἄγαμος, ἀφιερῶν
τὴν ἀνυπολόγιστον αὐτοῦ περιουσίαν πρὸς
τὸ ἀγαθοεργεῖν.

Ἄμα ἡ θυγάτηρ του μακρύνεται αὐτοῦ,
μελαναὶ σκέψεις τὸν περικυκλοῦσι.

Ζῇ μεμονωμένος, σπάνιως ἐξέρχεται καὶ
μόνον διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ γραφεῖά του, ἀ-
ποσυρόμενος ἐνωρὶς εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐχορήγησε μέγα τι ποσὸν εἰς τὸν κύρ
Σεραφεῖμ, τὸν πολαμήχανον τοῦτον ἐργο-
λάβον, ἐπὶ τῇ ρητῇ συμφωνίᾳ νὰ ἀποσυρθῇ
εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πόλιν, παρὰ τὰ
Πυρηναῖα.

Διατηρεῖ καὶ ἤδη πολλοὺς ὑπαλλήλους,
ἀλλὰ διαφέροντας τῶν πρώτων· οὗτοι εἶναι
ἐπιτετραμμένοι ν' ἀναζητῶσι τοὺς δυστυ-
χεῖς, ὅπως τοὺς ἀνακουφίσωσιν.

Ἐκτίσεν ἐν εὐαέρῳ θέσει ἄστυον, πρῶ-

ρισμένον διὰ τοὺς ἀνικάνους, ὅπερ ὠνόμα-
σεν « Ἀπολύτρωσιν ».

Τοῦτο ἐγένετο πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ παρελ-
θόντος.

Ὁ Ραβού μένει παρὰ τῷ κυρίῳ του, δν
ἔπαυσε πλέον νὰ μισῇ καὶ ὅστις τὸν ἐσυγ-
χώρησε.

Συχνάκις τὰς νύκτας ἀφυπνίζεται ἐντρο-
μος καὶ κατατρυχόμενος ὑπὸ φοβεροῦ ἐπι-
άλτου ! Τὸ φάσμα τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν
ἐμφανίζεται εἰς αὐτόν, συχνότερον δὲ τὸ τοῦ
Ρολάνδου, ἐνῷ φωνή τις ψιθυρίζει εἰς τὰ
ὦτά του : « ἀδελφοκτόνε ! »

Παράδοξος τροπὴ τῶν πραγμάτων, τὸ
πρῶτον αὐτοῦ θῆμα τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν
ἐνθαρρύνει.

Οὐδέποτε εἶπεν εἰς αὐτόν τὴν ἀλήθειαν
ἀλλ' ὁ Ραβού, ἐκ τινῶν διαφυγουσῶν λέ-
ξεων τὴν ἐμάντευσεν !

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἀπεσύρθη εἰς τὴν
πατρίδα του. Μετὰ τὸ συμβὰν τῆς μονο-
μαχίας, ὁ Ροζενδάλ δὲν ἠθέλησε ν' ἀνα-
κτήσῃ πλέον θαλαμηγόν· ἐπλούτισεν ὅμως
πάντας τοὺς ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ πληρώμα-
τος καὶ ἤδη ὁ πλοίαρχος ζῇ ἐκ τῶν εἰσο-
δημάτων του, ἀλλὰ συχνάκις ἀτενίζων πρὸς
τὴν μεσόγειον μετὰ λύπης στεναίνει, ἀνα-
μιμνησκόμενος τὸ « Ἀλμπατρός » καὶ τὴν
« Κουβαῖδα ».

Ὁ κόσμος φθονεῖ τὸν Ροζενδάλ.

Οὐδεὶς γινώσκει τὰ κατ' αὐτόν.

Ἡ κυρία δ' Ἀρτάν μόνη γνωρίζει τὰ
πάντα. Ἀλλ' αὕτη ζῇ μεμονωμένη ἐν τῷ
μεγάλῳ της τῆς Βίλ δ' Ἐβέκ, ἡ ταξειδεύει
ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀνίατον θλίψιν της.
Ἄλλως τε δὲ κλίνει πρὸς τὸν τάφον.

Θ' ἀποθάνῃ νέα καταρωμένη τὴν χεῖρα
ἥτις τὴν ἐπληξεν.

I'

Ἡ κατοικία τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν ἤλ-
λαξε ἐκ νέου κύριον.

Ἡ ὠραία ἔπαυλις ἐκατοικεῖτο ἤδη ὑπὸ
μιᾶς μόνης γυναικὸς νέας καὶ ὠραίας πάν-
τοτε, ἀλλ' εἰς ἄκρον μελαγχολικῆς.

Διὰ τὴν θυγατέρα τῆς Μερσεδές ἡ ἐξα-
ψις παρῆλθε καὶ μόνη θλίψις καὶ τύψις
τοῦ συνειδότος κατεῖχον ἤδη τὴν καρδίαν
της.

Σχεδὸν πάντοτε τὰ παραπετάσματα τῶν
παραθύρων ἦσαν καταβιβασμένα· ἐνόμιζε
τις ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει ἐκείνῃ, κατῴκουν μόνον
σκιάι.

Σπανίως, ὅταν ἡ νύξ ἐπῆρχετο, αἱ δοῦ-
λαι ἐβλεπον μετὰ τῶν ἰνδοκαλάμων ἐν
τοῖς φυλλώμασι τῶν Ταμαρινδῶν, διερχομέ-
νην γυναῖκα εὐλύγιστον καὶ χαρίεσσαν, φέ-
ρουσαν πένθιμον περιβολὴν καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἔχουσιν ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων.

Ἦτο ἡ κυρία αὐτῶν.

Ἡ δυστυχὴς κόρη, εἶχεν ἀναλαβεῖ πᾶ-
λην, ἀνωτέραν τῶν δυνάμεων της !

Καὶ κατόρθωσε μὲν νὰ θριαμβεύσῃ, ἀλλ'
ὁ θρίαμβος οὗτος τὴν συνέτριψε.

Δὲν εἶχε πλασθεῖ διὰ τὴν πάλην, εἰς ἣν
μόνον τὸ νευρικὸν αὐτῆς σύστημα τὴν ὑπη-
ρέτει.

Καὶ ἤδη αὐτὴ ἦτο τὸ ἀληθές, τὸ πραγ-
ματικὸν θῆμα!

Μόνον σύντροπον ἔχουσα τὴν μικρὰν Βαρ-
βάραν, ἥτις δὲν ἐστερξε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ
ἐν τῇ θλίψει της, ἐμαραίνεται ὡς ἄνθος οὐ-
τινος ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀήρ ἐξέλειπον.

Ἐν τῇ πλουσίᾳ ἐκείνῃ φυτεία οὐδὲν εἶχε
μεταβληθεῖ ἐκτὸς τῶν κυρίων.

Ὁ ἐφημέριος ἦτο πάντοτε ἐκεῖ, μὲ τὸ εὐ-
τραφές καὶ γελαστὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

Ἐπεχείρισε ν' ἀνερρώσῃ τὸ θάρρος τῆς
οἰκοδοσποίνης, ἀλλ' ἀποτυχὼν, παρηγορεῖτο
ἐκ τῆς πλουσίας τραπέζης, ἣν πάντοτε εὐ-
ρισκεν ἑτοιμον καὶ προσμειδιῶσαν αὐτῷ διὰ
τῶν ὀρεκτικῶν ἰδωμάτων της.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία δὲν ἐπανεῖδε τοὺς
λὰ Βιλλωδαί.

Μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἦλθεν εἰς Ἀθάναν
καὶ ἐκεῖθεν εἰς Καρδένες, ἥτις τῇ ἀνῆκεν
ἥδη χάρις εἰς τὴν δικηθῆκην τοῦ ἀτυχοῦς
Ρολάνδου.

Ἀλλὰ ἐλάμβανε κάποτε εἰδήσεις περὶ
τοῦ συζύγου της.

Ἡ Βαρβάρα τὴν ἐπληροφόρει περὶ αὐ-
τοῦ, ὡς ἄλλοτε ἐπληροφόρει τὸν Ἰωάννην
τὰ κατὰ τὸν βίον της κρεοῦ.

Ἦτο ἡ τελευταία θυσία ἣν προσέφερεν
εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς κύριον, ἡ πτωχὴ
κόρη!

Παρ' αὐτῆς ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ
ὁ Θωμᾶς ἠγόρασαν μεγαλοπρεπεῖς γαίας
πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς νήσου 20 λεύγας
μακρὰν τῶν Καρδενῶν καὶ ἐγκατεστάθησαν
ἐκεῖ.

Ὅτι ἡ «Ὁραία Κουβαῖς» ἀνεσκευάσθη
καὶ ἐθυμαζέτο παρὰ πάντων ἐν τῷ λιμένι
τῆς Ἀθάννας.

Ὁ Περιού τὴν ἐπέβλεπεν.

Οἱ βρετανοὶ τοῦ πληρώματος ἔμενον παρὰ
τοῖς λὰ Βιλλωδαί ἐν τῇ φυτείᾳ τούτου!

Ἐγὼ κατεδικάσθην

καὶ ἴσαμι εἰς

συνειδῶ

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης}
παρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ
εἰκόνων) τόμοι 12.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο
συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ
φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς
πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχεν ἀφίσει εἰς αὐτοὺς τὸ
μερίδιον τὴν περιουσίας του, ἐλάχιστον τῷ
ὄντι ἀπέναντι τῶν ἀγαθῶν δι' ὧν ὁ Ρο-
ζενδάλ ἐπλήρου τὴν θυγατέρα του, χωρὶς
ἢ περιουσία αὐτοῦ κατ' οὐδὲν νὰ ἐλαττω-
ται.

Ἡ Βαρβάρα ἐλάμβανε συχνὰ ἐπιστολάς,
ἃς ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως, ἀλλ' ἐν κρυπτῷ.
Ἐν ἑτοῖς διέτρεξεν οὕτως.

Ἐσπέραντινὰ, ὑπὲρ ποτετεθλιμμένη παρὰ
τάς προσπαθείας τοῦ ἐφημερίου, ὅστις ἐζή-
τει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἡ Μαρία ἀπεσύρθη
εἰς τὴν σκιάδα, ἐνθα ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχεν
ἐκπνεύσει μεταξὺ τῶν βραχιόνων της καὶ
τῶν τῆς Μερσεδές.

Ἡ Βαρβάρα ἥτις τὴν συνάδευσε ἐκεῖ,
τὴν ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν.

Ἦτο ὠραία ἐσπέρα, ἐκ τῶν αἰωνίας ἀνοι-
ξεως ἐκείνων ἐσπερῶν, τῆς προνομιοῦχου ταύ-
της ζώνης.

Τὰ ἄνθη ἐβαλσάμωναν τὴν ἀτμόσφαιραν,
διαχύνοντα τὸ ἄρωμα τῶν πανταχοῦ, ἐν
τοῖς ἐπίπλοις, ἐν τοῖς ἐνδύμασιν ἐν τῇ αὐρᾷ.

Τὰ κολίβρια, τὰ ζῶντα ταῦτα ἄνθη, οἱ
πετῶντες οὗτοι ἀδάμαντες, ἐπέτων περὶ τὰς
κλιματίτιδας.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία κεκλιμένη ἐπὶ δι-
βανίου καὶ ἔχουσα ἐσπαρμένην ἐπὶ τῶν προ-
σκεφαλαίων τὴν περικαλλῆ κόμην της, ἔφερε
κοιτωνίτην ἐκ γάζης καὶ ἐφαίνετο κοιμη-
μένη, ἐνῶ δὲν ἐκοιμάτο πράγματι.

Ὁνειροπόλει τὸν παρελθόντα βίον της.

Μακρόθεν ἠκούετο τὸ ἔσσμα τῶν μαύ-
ρων, τὸ μονότον, ἀλλὰ καὶ τόσῳ χάριεν,
ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

Καθ' ἣν ὥραν τὸ τελευταῖον λυκόφως
ἠφανίζετο ἐν τῷ ὀρίζοντι, βήματα ἠκού-
σθησαν τρίζοντα ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Καὶ ὡς ἄλλοτε ἐν Μονσῶ, ἡ γλυκερὰ
αἰωνία τύψις συ-
νέχεται ἐψιθύριεν :

— Εἶναι ἐκεῖ !

Ἡ θύρα τῆς σκιάδος ἠνεώγη καὶ ἀνὴρ
ὕψηλόν ἀναστήματος εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Ἦτο ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἠγέρθη ζωηρῶς.

Κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη.

Ἀλλ' ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ συζύγου της
ἔρωτα μόνον καὶ συγγνώμην διέκρινε καὶ
ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν του.

Οὗτος τὴν ἀνήγειρε μὲ χεῖρα τρέμουσαν
καὶ τὴν ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἀ ! εἶπεν ἐκείνη ἔκφρων ἐκ χαρᾶς.
Θὰ σοὶ ὀφείλω δις τὴν ζωὴν !

Ἡ Βαρβάρα ἐνυμφεύθη τὸν Θωμᾶν.

Ὁ τραχὺς ναύτης, δὲν ἔκαμε κακὴν ἐκ-
λογὴν.

Ὁ ἐντιμος Μορέλ ἀπέθανεν ἐκ κιτρίνου
πυρετοῦ.

Τὸν ἐκῆδυσαν μεγαλοπρεπῶς, καὶ οἱ κά-
τοικοι τῆς Ἀθάννας ἐθλίβοντο διὰ τὴν ἀ-
πώλειαν τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνθρώπου!

Ἡ Ἰουλιανὴ εἶναι λίαν σεβαστὴ ἐν τοῖς
περίξ τοῦ Σινόν.

Ὁ οἶκος Γκερλώ καὶ Βιτάλ εὐπορεῖ ὡς
καὶ ὁ τῶν Δελόνγκ καὶ Ρουμπινώ, εἶναι δὲ ὁ
προστάτης τῶν δευτέρως τάξεως ἡθοποιῶν.

Τὸ ἔγκλημα ἡ ἡ ἀρετὴ δὲν τιμωροῦνται
καὶ δὲν ἀνταμείβονται καταλλήλως ἐπὶ
τῆς γῆς ταύτης.

Τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ !

Ἀλλ' ἐν τίνι ἄρα γε πλανήτῃ ;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΘΗΝΑ ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

Σ. Δ. Συμπληρωθέντος τοῦ μυθιστορήματος ὁ «Βα-
σιλεὺς Κροῖσος», καθιστῶμεν γνωστὸν, ὅτι ἡ μετά-
φρασις ὀφείλεται τῇ κυρίᾳ Κατῇ Καλλιθωκᾷ, ἥς καὶ
ἄλλαι μεταφράσεις ἐπιτυχεῖς ἐδημοσιεύθησαν, ἐν αἷς
οἱ «Τρεμὸρ» καὶ οἱ «Τελευταῖοι Κερανδάλ». Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει ἡ λογιὰ κυρία θὰ
κοσμεῖ καὶ δι' ἄλλων ἐπιτυχῶν μεταφράσεων τῆς τᾶς
στήλας τῶν «Ε. Μυθιστορημάτων».